

ת"פ 41697/10/20 - מדינת ישראל - תביעות חדרה - נגד חגי פליסיאן

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 41697-10-20 מדינת ישראל נ' פליסיאן
בפני כבוד השופט אהוד קפלן

בעניין: מדינת ישראל - תביעות חדרה

המאשימה

נגד

חגי פליסיאן

הנאשם

ע"י עו"ד רהב אופנהיימר

הכרעת דין

לאחר שמיעת הראיות וסיכומי הצדדים - בית המשפט מוצא את הנאשם זכאי.

כתב-האישום:

1. במועדים הרלבנטיים היו הנאשם והמתלוננת נשואים זה לזה והתגוררו בפרדס-חנה.

ביום 22/6/2019 סמוך לשעה 11:00 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת סביב מחלת אחד הילדים ובמהלכו - לפי הנטען - קילל הנאשם את המתלוננת, היא ביקשה ממנו לצאת מהבית והוא בתגובה איים עליה באמרו: "אני אשורף אותך עם הילדים בתוך הבית", שלקח בקבוק פלסטיק וזרק אותו לעברה.

בהמשך תקף את המתלוננת בכך שהכה אותה, הטיח את ראשה בקיר, נטל את בקבוק הפלסטיק והרביץ לה באמצעותו.

כתוצאה מכך נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות שריטה בלחי שמאל.

2. המתלוננת יצאה מהבית ואז הנאשם איים עליה ואמר לה שיהרוג אותה ואם תגיש תלונה נגדו - "זה יהיה הסוף שלה".

באותו יום סמוך לשעה 16:30, חזר הנאשם ומצא את דלת הבית נעולה, החל לדפוק עליה, דרש מהמתלוננת עמוד 1

שתפתח ואיים עליה שאם לא תפתח הוא ישבור את הדלת.

בהמשך פגע הנאשם בדלת הכניסה של הבית בכך ששרט אותה, הוציא את המזוזה מהמקום וזרק עגלה של הילדים שהייתה ליד הדלת.

3. לפיכך יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג - סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. **איומים** - סעיף 192 לחוק **והיזק לרכוש במזיד** - סעיף 452 לחוק.

ראיות הצדדים ועדויותיהם:

4. המתלוננת מסרה בהודעה הראשונה למשטרה שנגבתה ביום האירוע ע"י השוטרת בת-שבע עובדיה (ת/9), כי הבן שלה הרגיש לא טוב וזה גרם לנאשם להתעצבן ולקלל ואז היא ביקשה ממנו לצאת מהבית ובתגובה הוא קרא לה "**בת זונה**" ואיים עליה בכך שאמר לה "**אני אשרוף אותך עם הילדים בתוך הבית**".

היא ביקשה ממנו לצאת לפני שתזמין משטרה והוא המשיך לקלל ולאיים שישרוף אותה עם הילדים.

הוא לקח בקבוק קולה מהשולחן וזרק אותו עליה ובתגובה היא ביקשה ממנו שלא ירביץ לה והתחילה לרוץ לכיוון היציאה מהבית ואז הוא תפס אותה, הטיח את הראש שלה בקיר, לקח את הבקבוק והחל להכותה באמצעותו.

לדבריה -הצליחה להתחמק ממנו ויצאה ואז הוא נעל את עצמו בבית עם הילדים והמשיך לאיים שישרוף את הבית והילדים ואיים עליה שאם הפעם תגיש תלונה במשטרה זה יהיה הסוף שלה.

5. המתלוננת הלכה לשכנה וחייגה למשטרה וכשהוא שמע את זה אז אמר לה שהילדים נרדמו ושהיא יכולה לחזור לבית והוא יצא.

לפני כן, כשהיתה בתוך הבית ורצתה להתקשר למשטרה, הוא לקח את הטלפון שלה והשאיר אותו אצלו ואמר לה שאם תתקשר למשטרה אז הוא ישרוף אותה עם הילדים.

היא מסרה עוד כי הנאשם תקף אותה פיזית בפנים בלחי שמאל וחזרה על כך שהוא הטיח את הראש בקיר ותפס אותה בגרון וחנוק אותה וזרק עליה בקבוק והטיח אותו בראש שלה.

לדבריה - לא נזקקה לטיפול רפואי ומסרה כי יש מצלמה מעל הדלת ביציאה לחדר המדרגות שאולי ניתן לראות בה את הבקבוק שזרק עליה הנאשם.

6. מאוחר יותר באותו יום, נגבתה ממנה הודעה שנייה בה מסרה המתלוננת כי השוטרים שהגיעו בבוקר וגבו את התלונה שלה ביקשו ממנה להתקשר שוב למשטרה אם בעלה יחזור לבית, ולדבריה הוא אכן חזר והיא ישר נעלה את עצמה ביחד עם הילדים בחדר הממ"ד ואז הוא החל לדפוק על הדלת ולצלצל בפעמון בלי הפסקה ואמר לה: **"תפתי את הדלת, אל תעשי מזה יותר גרוע"**.

לדבריה - כשראה שהיא לא עונה לו, התעצבן ואמר לה שאם לא תפתח את הדלת. בהמשך, הוא שרט את הדלת, הפיל עגלת ילדים שהייתה מחוץ לדלת והוציא את המזוזה מהדלת אך היא לא יודעת איך-תמונות הדלת צורפו וסומנו **ת/11**.

היא נכנסה לחדר ואז היא שמעה את השוטרים מדברים בקשר וניגשה לדלת וראתה שאחד השוטרים תפס את בעלה ושוטר אחר ניגש לדלת.

לטענתה - גם חודש לפני האירוע הייתה לנאשם התפרצות זעם אך היא לא הגישה תלונה.

לדבריה - הנאשם החזיק במפתחות אך לא הצליח לפתוח את הדלת כי היא הייתה נעולה מלמעלה במנעול "רב בריח".

היא מסרה עוד כי הפעם הוא לא איים על הילדים ורק אמר שאם לא תפתח את הדלת אז הוא ישבור אותה.

7. בעדותה בבית-המשפט, מסרה העדה בתחילת החקירה הראשית שהיא לא זוכרת פרטים מהאירוע כי היא מטופלת בכדורים פסיכיאטריים, והוסיפה: **"אני לא זוכרת שום דבר. היו מצלמות בבית, אז תשאלי אותו"** (הכוונה לנאשם).

לדבריה - היא לא יודעת אם מישהו (מהרשויות) לקח את המצלמות

אח"כ הוסיפה שהיא לא זוכרת שהנאשם הרביץ לה או תקף אותה ורק טענה שהיו מצלמות בבית שלקחו אותן.

לדבריה - לא יודעת מה היה במצלמות אך היא יודעת שהן מקליטות 24/7.

ב"כ המאשימה ניסתה לרענן את זיכרונה של העדה מתוך ההודעות שמסרה למשטרה והעדה שוב טענה כי היא לא זוכרת כלום כי הייתה מטופלת בכדורים.

8. המתלוננת הוכרזה כ"עדה עויינת" לבקשת המאשימה והיא נחקרה בהמשך בחקירה נגדית על ידי ב"כ המאשימה.

בחקירה הנגדית לב"כ המאשימה, חזרה המתלוננת כי היא אינה זוכרת ואמרה כי היא גם לא זוכרת אם גבו ממנה הודעות ואם בכלל חתמה על הודעות אלה.

לגבי תמונת השריטה על הלחי שלה, השיבה כי היא לא יודעת מי צילם את התמונה וטענה כי בתמונה לא רואים דם וכי גם היום יש לה שריטות בפנים ואמרה שהיא לא זוכרת שהשריטה נגרמה מהנאשם.

לגבי הנזק לדלת - טענה כי באותה תקופה עבדו אצלם פועלים ערבים והייתה בעיה עם הדלת שלא נסגרה. לדבריה, היא לא זוכרת שאמרה שהנאשם גרם נזק לדלת.

9. המתלוננת טענה כי שהיא לא זוכרת את השיחות למוקד 100 של המשטרה.

מתמלול השיחות בין המתלוננת למוקד 100 (ת/8), עולה כי המתלוננת התקשרה למוקד מספר פעמים לאחר הגשת התלונה הראשונה שלה והודיעה בשיחות אלה כי הנאשם נמצא ליד הבית וביקשה שהשוטרים יחפשו אותו.

בהמשך היא נשאלה על השכנה שלה ושוב טענה כי היא לא זוכרת שהלכה לשכנה.

לגבי ההגעה של השוטרים לביתה ביום 23/6/2019, טענה המתלוננת כי בהתחלה היא לא פתחה להם כי לא ראתה בעינית של הדלת מי יש בחוץ וחשבה שבאים לתקוף אותה ולאחר שהיא פתחה לא רצתה להכניס אותם כי הם היו בלי מדים.

היא זוכרת שבשלב מסוים הגיעו שוטרים ורצו את המצלמה אך זה לא היה ביום הזה.

10. בחקירה הנגדית אישרה העדה כי לאחרונה היא שלחה לנאשם ולאישתו החדשה הודעות בטלפון וביקשה שיגיע לקחת את הילדים כי היא במצב נפשי לא טוב.

לדבריה, היא לא חוששת שהנאשם יפגע בילדים וגם בה ולכן לא הייתה סיבה שלא תתקשר אליו ותבקש עזרה בשמירה על הילדים.

היא אישרה כי בהודעות אלה היא אמרה לנאשם שהילדים מתגעגעים אליו וכי תמיד היא מדברת עליו בצורה טובה וסומכת עליו.

לגבי ההאשמות כנגד הנאשם שהוא איים עליה שישרוף את הבית עם הילדים - טענה כי כל הזמן העובדות הסוציאליות מכניסות לה לראש שהנאשם רוצה לפגוע בה ובילדים אך זה לא נכון שאחרת לא הייתה סומכת עליו ומבקשת ממנו עזרה עם הילדים.

11. לשאלת בית-המשפט - ענתה המתלוננת כי ייתכן שכל מה שהיא אמרה על הנאשם היה בגלל הלחץ של העובדות הסוציאליות ומה שאמרו על הנאשם.

בהמשך נשאלה על ידי הסנגור האם ייתכן שאמרה אם מה שאמרה בהודעה הראשונה מתוך לחץ ובלבול ולכן לאחר מכן לא רצתה לדבר עם השוטרים והשיבה כי היא בסוג של חרדות.

לגבי התמונה של השריטה על הלחי, מסרה כי היא לא זוכרת שהנאשם פגע בה אי פעם ולדבריה היא לא זוכרת שהנאשם הרים ידיים אף פעם.

בהמשך אישרה שאם הנאשם היה מרביץ לה ומטיח את הראש שלה בקיר אז היא הייתה זוכרת ואישרה כי אם היה עושה דבר כזה היו נשארים אצלה סימנים.

בחקירה החוזרת אמרה כי היא זוכרת שהיה לה טוב לאורך חיי הנישואים עם הנאשם ולא זוכרת אלימות בבית.

היא לא רצתה להגיע להעיד כי היא לא הייתה מאוזנת מבחינה פסיכיאטרית ועכשיו כשמצבה השתפר הייתה מוכנה להגיע להעיד.

12. השוטר דימטרי ספקטור רשם בדו"ח הפעולה בגין האירוע (1/ת), כי הוא הגיע למקום ביחד עם השוטרת בת שבע עובדיה והשוטר אסף גרנית ושם פגשו במתלוננת שמסרה להם שהיה ויכוח סביב הילד ובעלה איבד את הסבלנות, התעצבן ותקף אותה בכך שחנק אותה, הטיח את הראש שלה בקיר ונתן לה בקבוק קולה בראש ובפנים וכתוצאה מכך נשרטה בלחי שמאל שתועד בטאבלט המטרת- צורפו תמונות בת/2.

לגבי הבקבוק אישר שאינו זוכר אם נתפס בקבוק או לא ובהמשך הוא השיב לשאלות הסנגור כי במקרה כזה שהמתלוננת טענה שבעלה תקף אותה באמצעות הבקבוק היה צריך לתפוס אותו אך הוא לא יודע מדוע זה לא נעשה במקרה הזה.

13. השוטר אסף גרניט רשם גם הוא דו"ח פעולה בגין האירוע (13/ת), שם ציין כי הוא ביחד עם השוטרים האחרים עלו לדירה של המתלוננת וכשהיא פתחה להם היא נראתה נסערת ומסרה כי בעלה תקף אותה בבוקר בזמן שהיא הייתה בבית עם שני הילדים ובן דודה שישן באחד החדרים בבית.

לדבריו, המתלוננת מסרה כי הילד התחיל לבכות ואז הנאשם התעצבן והיא ביקשה ממנו לצאת מהבית אך זה עצבן אותו יותר והתחיל לקלל אותה ולאיים עליה ובשלב מסוים נתן לה מכות.

הוא ציין עוד כי בדירה ישב בחור צעיר שנראה לקוי בנפשו, אך המתלוננת אמרה שהוא לא היה עד לאירוע כי ישן באחד החדרים.

לדברי העד הוא הבחין בסימן אדום על הלחי של המתלוננת שמסרה כי בעלה היכה אותה והטיח את הראש שלה בקיר.

14. השוטרת זרבה- אשגרץ טדסה רשמה במזכר שערכה ביום 23/6/2019 (4/ת), כי התקשרה למתלוננת

על מנת לזמן אותה לעדות בתחנה אך היא מסרה שלא ניתן להשאיר את הילדים בבית לבד ולכן לא תגיע ולגבי המצלמות בכניסה לבית אמרה לה כי בדקה במצלמות ולא רואים כלום.

העדה ערכה באותו יום מזכר נוסף (ת/5), שבו הא ציינה כי הגיעה לביתה של המתלוננת על מנת לגבות ממנה עדות והמתלוננת אמרה שהיא לא מעוניינת לתת עדות וכשהיא שאלה אותה אז מדוע הגישה את התלונה נגד הנאשם ענתה לה המתלוננת שהיא רצתה להוציא את הנאשם מהבית.

במזכר נוסף שנערך באותו יום (ת/7), ציינה העדה כי התקשרה לפני ההגעה למתלוננת והודיעה לה כי היא תגיע לגבות ממנה עדות אך המתלוננת השיבה כי היא לא מעוניינת לתת עדות.

לדבריה - הסבירה לה כי באותו שלב הנאשם היה עצור ושיש חשיבות לגבות את עדותה אך היא שוב מסרה שאינה מעוניינת ואמרה שהתייעצה עם עו"ד ושהיא רוצה להתגרש מהנאשם.

היא ציינה כי השוטר ליאוניד גופמן שהתלווה אליה שאל את המתלוננת למי שייכת המצלמה והיא השיבה לו שהמצלמה שייכת לה אך היא סירבה לתת להם לצפות בסרטונים.

בבית-המשפט העידה שגבתה את ההודעה השנייה של הנאשם (ת/3) וכי למיטב זיכרונה הנאשם לא שיתף פעולה בחקירה וסירב לחתום על ההודעה.

גרסת הנאשם:

15. ביום 22/6/2019 סמוך לשעה 22:19 נחקר הנאשם לראשונה במשטרה באמצעות החוקרת הגר מיכאלי בקשר לחשדות נגדו (ת/12), אך בחר לאורך כל החקירה לשתוק ולא שיתף פעולה בחקירה.

ביום 23/6/2019 נחקר הנאשם בשנית במשטרה באמצעות השוטרת אשגרץ טדסה (ת/3), אך הפעם הוא החליט לענות לחלק מהשאלות ושיתף פעולה חלקית עם החוקרת.

במענה לחשדות נגדו, מסר הנאשם כי כל החשדות נגדו זה "הבל הבלים" ובסך הכל היה ויכוח רגיל בין בני זוג.

לדבריו: "ויכוח בין בני זוג, הלכתי מהבית חזרתי הוצאתי את המזוזה מהדלת ובא שוטר אמר לי שאני עצור וזהו זה מה שהיה. ראיתי שנגשתי לתחנה שהיא האשימה אותי שהרבצתי לה והיא האשימה אותי בכל מיני דברים של שקר אני לא יודע אם זה מהכעס או לנקום בי או לא יודע מה היא רוצה ממני".

בהמשך, הוא מסר כי הוויכוח היה סביב אם הוא ינוח או לא וכי מלבד הילדים לא היה עוד מישו בבית בזמן הוויכוח. אך לאחר מכן בהמשך החקירה, הוא מסר שהיה בבית קרוב משפחה של המתלוננת שלדבריו הוא

"מסכן הוא על כדורים הוא פסיכיאטריה" שלא יודע מה קורה סביבו.

16. לגבי הסיבה להוצאת המזוזה, טען הנאשם שעשה זאת: "כי אם לא פותחים את הדלת אז איזה התנהגות יש פה לבן אדם. מה אני חיה אני בהמה? זה הבית שלי מה עשיתי שהיא סוגרת לי הדלת בפנים".

הוא נשאל מדוע היא סגרה את הדלת מבפנים והוא השיב כי היא לא בריאה בנפשה וסובלת מסיבוכים אך היא לא מטופלת.

בהמשך סירב הנאשם לענות על שאלות אחרות ושתק לאורך החקירה כי לדעתו הוא כבר אמר הגרסה. לדבריו: "אמרתי לך עד עכשיו מה דעתי מפה ואילך תעשי מה שאת רוצה אני לא מדבר יותר. אתם מנסים להפוך את הקערה על פיה".

17. בבית-המשפט העיד על נסיבות חייו הקשות והזכיר האשמות שהוגשו נגדו בגין רצח שמהן הוא זוכה וקיבל פיצוי כספי של למעלה משני מילון ₪ ותוך כדי חזר בתשובה.

בתקופה הקשה שעבר הכיר את המתלוננת שהקשיבה לו ותמכה בו והם החליטו בהמשך להתחתן וקנו דירה מהכסף שקיבל מהפיצוי הכספי שנשאר לו לאחר שנתן חלק למשפחה שלו. לדבריו, מאז שהדירה נרשמה על שם שניהם היא "התהפכה" והתחילו בעיות.

לגבי נסיבות האירוע, הוא טען כי הייתה הסכמה שבכל יום הוא צריך ללמוד שעה והוא היה צריך שקט אך לא היה שקט בבית כי איך שהוא היה מגיע הביתה מתחיל בלגאן וצרחות.

18. ביום האירוע הוא החליט לא לענות למתלוננת אך היא בכוונה התקשרה למשטרה כי היא יודעת כי יש לו שם רע במשטרה "ועוצרים אותו על ימין ועל שמאל".

לדבריו: "את האירוע הזה אני לא אשכח כי זה היה היום האחרון שישבתי בבית וזה לילה ראשון שישנתי בקישון. בסוף שנת 2018 קנינו את הדירה, ובאמצע 2019 הריב הזה התחיל. בסוף 2019 אני כבר גרוש. ב- 11/2019 אני כבר גרוש. היא עשתה את הפרובוקציה כדי להוציא אותי מהבית. להוציא ככה פשוט מהבית היא לא יכלה לעשות, אז היא היתה זורקת עלי דברים, הייתי מחזיק את הילד בידיים שלי כדי שהיא לא תזרוק עליו חפצים ואז היא היתה מתקשרת למשטרה ואומרת שאני הכיתי אותה ופצעתי אותה, ואז היו רואים חגי פליסיאן וישר היו באים ועוצרים אותי. כל הסיפור הזה מצוץ, היא עשתה את זה כדי להוציא אותי מהבית. היא בהתחלה בכלל חשבה שאני אוותר על הדירה כי יש לה שני ילדים, עד שהכרתי אדם באומן ואמר לי לקחת איזה עורך כדן כדי שישאר לי משהו בכיס, אחרת אני אפסיד הכל ולא ישאר לי כלום".

לטענתו, המתלוננת רק רצתה כסף ממנו והוא היה מוכן לעשות הכל רק בכדי לקבל שקט.

ביום 3/12/2019 התגרשו בני הזוג בהסכמה בבית דין הרבני בתל-אביב (נ/1), ומכרו את בית המגורים שלהם תמורת כ-1,500,000 ₪ והתחלקו בסכום התמורה (נ/2).

19. לגבי השתיקה שלו במשטרה, הוא טען כי הוא לא מאמין במשטרה בעקבות כל מה שקרה לו בעבר - פרשת הרצח בבר נוער - ולכן שתק בחקירה.

לדבריו, תמיד במשטרה מחפשים אותו ומנסים להכניס אותו לבית-סוהר בגלל האירוע של הרצח שנחשד בו.

בתשובה לשאלת הסנגור לגבי תלונה שהגישה נגדו המתלוננת לאחרונה בגין איומים שהוא

איים עליה שאם תגיע להעיד אז הוא יפגע בה - השיב שהיא החליטה להגיש נגדו תלונה לאחר שבית-משפט זה הוציא נגדה צו הבאה עקב אי התייצבותה לדיונים.

20. ביום 26/10/2021 נערך עימות בין הנאשם למתלוננת בגין אותו אירוע (נ/3), אשר ממנו עולה כי הנאשם עשה "לייקים" בעמוד הפייסבוק של המתלוננת מפרופיל של אדם בשם "חגי פליסיאן" - שם הנאשם.

במהלך העימות הטיח הנאשם במתלוננת כי היא בגדה בו עם גבר אחר וטען שהילדים לא שלו ושהיא צריכה לעשות בדיקת אבהות.

בחקירה הנגדית מסר הנאשם לגבי יום האירוע כי: **"הכל היה רגוע, שבת הכל טוב ושקט והכל בסדר, נחמן (הילד שלהם) היה עייף ושיחק איתי מהבוקר ועוד לא הלכתי לבית כנסת וכל השבוע עבדתי קשה, נחמן רצה לישון ובאתי להירדם איתו, היא מצאה סיבה למה בשעה אחת עשרה ולא בשעה שתיים וביקשה לסחוב איתו עוד שעה, אבל הילד ישן ואז היא התחילה להפוך ולצעוק, ראיתי שהיא הולכת להזמין משטרה אז ברחתי מהבית לבית הכנסת, אחרי כמה שעות חזרתי, אני דופק בדלת ואף אחד לא עונה, היא אמרה שהיא מזמינה לי משטרה, אמרתי לה שאין לי לאן ללכת, בגללה עזבתי את המשפחה ואת החברים, לא היה לי לאן לפנות".**

לדבריו, הנזק לדלת היה קיים מזמן והוא הוציא את המזוזה באמצעות מברג.

לגבי השריטה על הלחי של המתלוננת - טען הנאשם כי היא עשתה את זה לעצמה על מנת להפליל אותו ולהוציא אותו מהבית על מנת שתוכל לקבל כסף כשהם יתגרשו.

לגבי תיק האיומים האחרון - טען הנאשם כי הוא נעצר ל-5 ימים והכחיש כי איים על המתלוננת שלא תגיע להעיד וטען כי פחדה להגיע להעיד כי היא לא מסוגלת להתמודד עם האמת.

סיכומי המאשימה:

21. לטענת ב"כ המאשימה, כפי שניתן להתרשם מעדות המתלוננת היא באופן מובהק החליטה לשנות את גרסתה במשטרה כי לא רצתה להרע לנאשם ורוצה להמשיך לשמור על ילדיהם.

נטען כי טענתה שאינה זוכרת את האירוע אינה אמתית שכן היא ידעה לזכור דברים מסוימים ולגבי דברים אחרים טענה כי היא לא זוכרת אותם.

לפיכך ביקשה המאשימה לאמץ את אמירות המתלוננת במשטרה ולהעדיף את הודעותיה במשטרה שקיימות להן חיזוקים בראיות התביעה האחרות על עדותה בבית-המשפט.

לגבי גרסת הנאשם - נטען כי הוא לא נתן בעדותו הסבר מניח את הדעת מדוע הגישה נגדו המתלוננת את התלונה וטען לאורך העדות כי הוא הקורבן בסיפור כי המתלוננת רק רצתה ממנו כסף.

לטענת ב"כ המאשימה, המסמכים שהגיש הנאשם לגבי הסכם הגירושין ומכירת הדירה לא מעידים על כך שבאמת זו הייתה המטרה של המתלוננת, והנאשם לא הצליח להסביר מדוע הגישה נגדו המתלוננת שוב תלונה בגין איומים לאחר שהם כבר התגרשו.

לפיכך ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו על סמך הודעות המתלוננת במשטרה, הודעות השוטרים, תמלול השיחות עם מוקד 100 ותיעוד החבלות בתמונה.

לאחר שמיעת סיכומי ההגנה בע"פ, הגישה המאשימה תגובה לסיכומי ההגנה והפנתה למה שלדעתה מהווה וויתור של ההגנה על העדת גובי הודעות המתלוננת.

סיכומי ההגנה:

22. לטענת ההגנה, העבירות המיוחסות לנאשם לא הוכחו ולא ניתן להרשיע את הנאשם על סמך הראיות שהוצגו בפני בית-המשפט.

בעדותה בבית המשפט המתלוננת לא הפלילה את הנאשם וטענה כי אינה זוכרת.

לגבי טענת המאשימה שיש להעדיף את הודעותיה במשטרה - טענה ההגנה כי קודם כל על התביעה להוכיח כי מתן האמרה הוכח ובמקרה זה המתלוננת העידה לגבי אמרותיה במשטרה שהיא לא זוכרת שהדברים נאמרו על ידה כי היא מטופלת פסיכיאטרית ולכן לא ניתן לומר כי אמרות אלה הוכחו.

ההגנה הפנתה לעדות המתלוננת שלא אישרה את מתן ההודעות המשטרה ואת החתימה שלה על גביהן ואת העובדה כי גובי ההודעות עצמם לא העידו.

לפיכך, ביקשה ההגנה לקבוע כי אמרות אלה לא קבילות כראיה במשפט.

23. לגבי טענות המאשימה שיש בראיות אחרות חיזוק לגרסת המתלוננת במשטרה, נטען לגבי התמונה בת/2 כי השוטר ספקטור העיד כי אין תיעוד מתי צולמו התמונות ולכן הן לא יכולות לשמש חיזוק לגרסת המתלוננת.

עוד הפנתה ההגנה למחדלי חקירה בתיק בכך שלא נתפס אותו בקבוק ולא נתפסו המצלמות שאליו הפנתה המתלוננת בהודעות שלה במשטרה.

לפיכך טענה ההגנה כי העבירות המיוחסות לנאשם לא הוכחו וביקשה לזכותו.

דין והכרעה:

24. השאלה העומדת להכרעה, היא: האם הוכחו העבירות המיוחסות לנאשם במידה הנדרשת במשפט הפלילי להרשעתו.

לטעמי - התשובה שלילית.

העדויות המרכזיות בתיק הן של המתלוננת ושל הנאשם, וניתן לומר לגבי שתיהן כי אף אחת מהגרסאות שמסרו אינה אמינה דיה ולא ניתן לבסס על סמך אף אחת משתי גרסאות אלה ממצאים חותכים או לבסס מסקנות איתנות.

גרסת הנאשם אמנם הייתה עקבית ולא נמצאו בה סתירות מהותיות, אך היא מעלה תהיות לגבי המניעים של המתלוננת וההאשמות השונות שלו כלפיה.

שתיקתו במשטרה בחקירה הראשונה ובחלק ניכר מהחקירה השנייה הייתה צריכה במקרה הרגיל לעמוד לרעתו, אך בהתחשב בנסיבותיו האישיות שכוללות האשמות בתיק הרצח שידוע בשם "תיק הבר נוער" לא ניתן

לשלול את גרסתו כי אין לו אמוו במשטרה וכי יש לו תחושת רדיפה מתמדת, וזה יכול להסביר את שתיקתו בחקירה.

25. חובת ההוכחה היא על המאשימה להוכיח כי הנאשם ביצע העבירות שבהן הוא מואשם.

על סמך עדות המתלוננת בבית-המשפט לא ניתן להרשיע את הנאשם באף אחת מהעבירות כאשר היא חזרה שוב ושוב על טענתה כי היא לא זוכרת שהנאשם תקף אותו או התנהג אליה באלימות ושללה שהשריטה שמתועדת בתמונה (ת/2) נגרמה מפגיעה של הנאשם בה.

לכך יש להוסיף כי אין תיעוד רפואי שיכול לתמוך בטענה כי שריטה זו נגרמה דווקא כתוצאה מחבלה או פגיעה ולא מסיבה אחרת. אין גם שום סימנים לחניקה או סימני פגיעה אחרים בגופה של המתלוננת למרות שהיא טענה כי הותקפה בצורה אגרסיבית על ידי הנאשם.

26. לגבי גרימת הנזק לדלת - אין שום ראיה שאכן הנאשם גרם נזק לדלת ואפילו המתלוננת עצמה העידה שלפני המקרה עבדו אצלם פועלים ולא מן הנמנע שהפגיעות שנראות בתמונות (ת/11) הן ישנות ולא ניתן לייחס אותן דווקא ליום האירוע.

בקשר לעדות המתלוננת - המאשימה טענה כי המתלוננת כן הצליחה לזכור פרטים אחרים מהאירוע אך לגבי העבירות טענה כי אינה זוכרת וזה מלמד על חוסר אמינותה.

אכן גרסת המתלוננת לא אמינה, ולכן לא ניתן להשתית על בסיסה ממצאים חד משמעיים. יחד עם זאת, דווקא העובדה כי היא הצליחה לזכור פרטים מסוימים יכולה להתפרש בצורה שונה וניתן להניח כי אם הייתה מותקפת בצורה שהיא מסרה עליה בהודעות שלה במשטרה כי אז היא כן תזכור אותם ותספר עליהם.

יש לציין כי היא מסרה בעדותה כי אינה זוכרת שהנאשם פגע בה אך לא אמרה שבאופן כללי היא אינה זוכרת מה קרה.

27. כפי שעולה מהודעת הנאשם השנייה במשטרה ומעדות המתלוננת עצמה, היא הייתה מטופלת בזמן האירוע בכדורים פסיכיאטריים ולא נמנע שהם השפיעו על כושר החשיבה שלה.

היא גם העידה שהופעלו עליה לחצים באותה תקופה מצד העובדות הסוציאליות ולכן אמרה את שאמרה במשטרה, טענה שמחומר הראיות לא ניתן לאשש אך גם לא ניתן לשלול אותה בהתחשב בדימוי השלילי שנוצר לנאשם בעקבות התיקים שלו.

מעבר לכך - המתלוננת מסרה דברים והיפוכם לגבי התיעוד במצלמות של הבית.

מחד - מסרה בהודעות שלה שקיימות מצלמות שמתעדות 24/7 אשר תיעדו את החלק של האירוע מחוץ לבית, ומאידך - סירבה לתת את התיעוד לשוטרים, כפי שהעידה על כך השוטרת טדסה.

נראה שבמקרה זה נעשו מחדלי חקירה בכך שגם המצלמות וגם הבקבוק לא נתפסו, למרות שלא הייתה שום מניעה או מכשול שמנעו מהמשטרה לתפוס אותם על מנת לבדוק את טענות המתלוננת או להפריך את גרסת הנאשם.

נקודה נוספת ראויה להתייחסות בקשר לעדות המתלוננת היא לגבי האיומים שטענה להם בהודעות שלה במשטרה שלא מתיישבים עם עדותה בבית-המשפט שהיא לא חוששת לשלוח את הילדים לנאשם וכי היא עצמה פנתה אליו לאחרונה וביקשה ממנו עזרה בהשגחה על הילדים.

מכל אלה עולה כי המתלוננת שוללת בעדותה כי הנאשם תקף אותה אי פעם או איים עליה, ובכך למעשה נשמטת הקרקע מתחת לעדות המרכזית של התביעה שמכוחה ניתן לבסס הרשעה.

מסיבה זו ביקשה המאשימה להתעלם מעדות המתלוננת בבית-המשפט ולהעדיף את אמרתיה במשטרה מכוח סעיף 10א. לפקודת הראיות.

28. סעיף 10א. לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 קובע כי:

(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

(ב) בית-המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן האמרה איננו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית-המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית-המשפט שוכנע שמנסיבות הענין עולה, כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

29. בשלב הראשון דורש הסעיף מתן האמרה הוכח במשפט, נותן האמרה הוא עד וניתנה הזדמנו לחקור אותו והעדויות שלו שונה מהאמרה בפרט מהותי או שהעד מכחיש או טוען כי אינו זוכר את תוכנה.

בשלב השני לאחר שנקבע כי האמרה קבילה, יכול בית-המשפט להעדיף את האמרה או חלק ממנה בהתחשב בנסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו לפניו, התנהגות העד ואותות האמת שנתגלו בפניו במהלך המשפט.

בהקשר זה נקבע בע"פ 2099/15 פלוני נגד מדינת ישראל כי:

"לשון הסעיף מורה על שלושה תנאים לקבילות האמרה: מתן האמרה הוכח; מוסר האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור; והעדויות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי או שהעד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תוכנה.

העדפת האמרה תיעשה בהתאם לשיקול דעת בית המשפט ועל-פי מבחני האיזון הקבועים בסעיף 10א(ג) לפקודה - נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט. על-פי סעיף 10א(ד), הרשעת נאשם על סמך אמרת חוץ בלבד, דורשת קיומו של "דבר לחיזוקה" בחומר הראיות - בין שהחיזוק יתמוך במהימנות האמרה, בין שישמש כתוספת מחזקת, ואין דרוש כי החיזוק יקשור את הנאשם לביצוע העבירה (ראו: ע"פ 8469/99 אסקין נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 65, 76 (2001))."

30. המתלוננת מסרה בעדותה כי היא לא זוכרת שמסרה את ההודעות למשטרה ואם חתמה עליהן.

ב"כ המאשימה בסיכומיה המשלימים ביקשה להדגיש כי ההגנה ויתרה על העדת שתי השוטרות שגבו את הודעות המתלוננת, כך שלא תישמע טענת ההגנה בקשר לקבילות ההודעות.

אכן, כפי שמופיע בפרוטוקול ישיבת 22/12/2021 ביקשה המאשימה לזמן לעדות את גובי ההודעות, אך הסנגור השיב ואמר: **"אני מסכים להגשת ההודעות של המתלוננת, כמובן תוך הסתייגות גמורה ממה שנאמר בהן. אני לא חולק על כך שהשוטרים רשמו את מה שהם רשמו, אך חולק על כך שזאת האמת."**

ניתן להבין מדברי הסניגור שאינו חולק על עצם אמירת הדברים על ידי המתלוננת - וניתן להבין גם אחרת - שאינו חולק שכך רשמו השוטרים אך חולק על עצם אמירת הדברים.

בטרם ויתרה המאשימה על הבאת גובי ההודעות - היה עליה לברר נקודה זו, אך ברור שכשביקשה התובעת לזמנם והסניגור אמר שאין צורך בכך - הסכים למעשה לטענה שהדברים שרשמו - נאמרו על ידי המתלוננת וכיום הוא מושתק מלטעון אחרת.

31. גם בהנחה שקבילות האמרות הוכחה, אין העדפה אוטומטית של אמרת החוץ שמסר עד.

על בית-המשפט לקבוע בשלב השני- בהתחשב בכל הנתונים המונחים בפניו, אם נכון יותר להעדיף את אמרת החוץ על פני העדות הישירה של העד.

כאן העידה המתלוננת כי היא הייתה מטופלת בכדורים פסיכיאטריים בעת מתן העדות והופעלו עליה לחצים שונים כך שלא ניתן באמת להסתמך על הודעותיה שנמסרו למשטרה.

בנוסף - התנהגותה לאחר הגשת התלונה מלמדת על בעיות רבה בגרסתה ממספר סיבות:

דבר ראשון, ביום שלאחר הגשת התלונה היא סירבה לשתף פעולה עם החקירה וניסתה להתחמק מדיבור עם השוטרים. בשלב זה, לא נטען ולא עלה מחומר הראיות כי היא עשתה זאת כי הייתה מאוימת או מתוך חשש למסור עדות.

דבר שני, גרסתה לגבי המצלמה מעלה תהיות רבות ומטילה ספק באמינות עדותה הראשונה.

דבר שלישי, המתלוננת לא הכחישה כי היא מסרה לשוטרת טדסה כי היא רק רצתה להוציא את הנאשם מהבית וכי בכוונתה להתגרש. דבר שיכול להטיל ספק במניעים שלה להגשת התלונה.

32. אמנם קיימות בתיק עדויות של השוטרים שהגיעו למקום, אך לא ניתן להעלם מכך שמה שהם רשמו בדו"חות שלהם מסתמך על הגרסה שמסרה המתלוננת- שכשלעצמה מוטלת בספק.

ייתכן כי לו ניתן היה לתת אמון בגרסת המתלוננת בעת הגשת התלונה, אז עדויות אלה יכלו לסייע לה לשמש חיזוק לגרסתה - אך זה לא המצב.

בהתחשב במכלול הראיות בתיק לא ניתן להעדיף את גרסת המתלוננת במשטרה.

לאחר שמיעת העדויות ועיון בראיות שהוצגו, נחה דעתי כי המאשימה לא הצליחה לעמוד בנטל ההוכחה המוטל על כתפיה.

33. בסופו של יום נותר ספק בגרסת המתלוננת במשטרה ולפיכך יש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

סיכומי של דבר: **בית המשפט מוצא את הנאשם זכאי.**

הודעה זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשפ"ב, 13 יולי 2022, במעמד הצדדים